

Arrest

nr. 93 311 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 februari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 23 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U verbleef in de quartier Symbayah gare, commune Ratoma te Conakry met uw familie. U huwde op 15 juni 2009 met M. B. en verbleef sedertdien in de quartier Yataya. U heeft zelf gekozen voor uw partner. Op 25 april 2010 overleed uw vader. Uw moeder stemde in met een nieuw huwelijk met de oudste broer van haar overleden echtgenoot, E. M. B., om de kinderen binnen de familie te houden. Op 1 mei 2011 overleed uw echtgenoot aan een hartaanval. U was in de rouw gedurende vier maanden en tien dagen en droeg witte kledij. Op 10 september 2011 trok u de witte kledij uit en waste u zich. Uw moeder vertelde u die dag dat u zou moeten huwen met de oudere halfbroer van uw echtgenoot, E. O. B., een wahabiet. U weigerde, maar u nam dit voorstel niet ernstig. Op 10 december 2011 werd u uitgetrouwde tegen uw wil. U werd naar O. B. gebracht, die u uitlegde hoe u zich diende te gedragen. U diende zwarte kledij aan te doen, een hoofddoek en handschoenen. U diende alles te doen wat hij zei. Hij misbruikte u seksueel. Hij stelde vast dat u niet helemaal besneden was. Twee dagen na uw huwelijk besloot u om de hulp in te roepen van uw oom langs moederszijde, D. T., die ook gekant was tegen het huwelijk. Hij ging naar uw oom langs vaderszijde en tevens uw stiefvader om hem te vragen het huwelijk te annuleren. Uw stiefvader weigerde, hij sloeg u en bracht u terug naar O. B., die u vervolgens opsloot in uw kamer. U werd geslagen, hij bedreigde u, hij zou uw benen amputeren indien u zou trachten te vluchten. Elke avond kwam hij naar uw kamer om u te verkrachten. U kreeg eten van zijn tweede echtgenote, F. K.. Zij was jaloers op u en wilde u weg. Op 30 december 2011 kwam de oudste dochter, H., van O. B. naar u en ze zei u dat iedereen weg was omdat haar grootvader was overleden. Ze had medelijden met u en zou u helpen. Ze gaf u zwarte kledij van haar moeder en regelde een taxi. U ging naar uw oom langs moederszijde, die u in een onafgewerkt huis van hem liet verblijven. U hield er zich schuil. Op een dag kwamen uw moeder en uw oom langs en een voor u onbekende man om foto's te nemen. Uw moeder zei dat O. B. en uw stiefvader overal naar u op zoek waren. Op 31 januari 2012 reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van meneer B., per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 1 februari 2012 asiel aan. U heeft nog steeds contact met uw oom. Hij vertelde u dat uw stiefvader en O. B. nog steeds naar u zoek zijn en dat ze uw foto hebben opgehangen aan busstations.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een uittreksel van een geboorteakte (afgeleverd op 27 april 2012); twee foto's; een lidkaart van GAMS (afgeleverd op 8 mei 2012); vier aanwezigheidsattesten van GAMS; een medisch attest van een besnijdenis (type I) (afgeleverd door dr. L. B., dd. 25 mei 2012); een schrijven van Jan Jansen, dd. 10 mei 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door de persoon aan wie u gedwongen werd uitgetrouwd, O. B.. Verder vreest u opnieuw besneden te worden gezien O. B. dit zei.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er in het geheel geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met uw schoonbroer en wahabiet, O. B..

In de eerste plaats sprak u zich ernstig tegen met betrekking tot het moment waarop u werd verteld dat u met O. B. diende te huwen. U verklaarde dat u gedurende vier maanden en tien dagen na het overlijden van uw echtgenoot op 1 mei 2012 in de rouw was. U vervolgde dat u werd gezegd dat u met de oudere halfbroer van uw echtgenoot diende te huwen. Wanneer u werd gevraagd wanneer precies dit u werd gezegd, antwoordde u "op de dag dat ik de witte kledij heb uitgedaan en me heb gewassen". Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u alsnog bent getrouwd met O. B. indien u niet wilde, zei u dat u niets kon doen en wanneer hierop meer uitleg werd gevraagd door het Commissariaat-generaal zei u dat ze op dezelfde dag van de aankondiging zeiden dat u zou moeten trouwen, waardoor u geen tijd meer had om te vluchten gezien het huwelijk op dezelfde dag plaatsvond (gehoorverslag, p. 7). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal werd gevraagd of dit dus na die vier maanden en tien dagen rouw was, antwoordde u bevestigend en herhaalde u dat

dit op **10 december 2011** was (gehoorverslag, p. 8). Later, toen u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe uw oom wist dat u niet wilde huwen indien u hem niet had gezien op uw huwelijksdag, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u uw witte kledij uittrok op **10 september 2011** en huwde op 10 december 2011. Uw moeder vertelde u op 10 september 2011 dat u zou huwen met uw schoonbroer (gehoorverslag p. 8). Gezien de aankondiging van uw huwelijk een belangrijk fase vormt in uw leven, is het niet aannemelijk dat u zich hierover tegenspreekt.

Samenhangend met voorgaande vaststellingen, is het niet geloofwaardig dat u, indien de aankondiging van het huwelijk werkelijk op 10 september 2011 en het huwelijk op 10 december 2011 zou hebben plaatsgevonden, geen enkele andere optie had om eerder weg te vluchten. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u dan niet eerder (dan na uw huwelijk) bent gaan lopen, antwoordde u dat uw moeder u het huwelijk aankondigde, niet uw stiefvader, waardoor u het niet ernstig nam. Wanneer u werd gevraagd waarom u dit niet ernstig nam, zei u dat dit gewoon zo was en u dacht dat uw stiefvader uw advies zou vragen, zoals uw vader had gedaan bij uw eerste huwelijk (gehoorverslag, p. 9). Gezien kan worden aangenomen dat in Guinée het overlijden van een echtgenoot de vrouw in een preciaire positie plaatst (ten aanzien van haar schoonfamilie), is het in het geheel niet aannemelijk dat u dit voorstel niet ernstig nam en niet de gepaste maatregelen nam (al was het maar door u terdege in te lichten met betrekking tot uw situatie). U stelde zelfs geen enkele poging te hebben ondernomen om eerder te vluchten, omdat u geen problemen had (gehoorverslag, p. 11). U stelde verder dat uw moeder het huwelijk met haar schoonbroer aanvaardde om de kinderen binnen de familie te houden (gehoorverslag, p. 7). Indien er effectief kan worden aangenomen dat het leviraatshuwelijk voornamelijk wordt afgesloten in het belang van de kinderen en om deze binnen dezelfde familie te houden, is het een raadsel waarom u -die geen kinderen heeft- werd verplicht te huwen met uw schoonbroer. U kon hier zelf geen enkele verklaring voor geven (gehoorverslag, p. 7). U kon evenmin verduidelijken waarom uw stiefvader u per sé tegen uw wil in wilde uithuwelijken aan uw schoonbroer (gehoorverslag, p. 10), te meer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief blijkt dat «(...) le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de famille attachées aux traditions» (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 12).

Verder bleek u op bepaalde punten erg onwetend te zijn met betrekking tot de persoon met wie u werd verplicht te huwen, O. B., en dit niettegenstaande u hem toch zeer goed zou moeten kennen, gezien hij uw schoonbroer is. U beweerde dat O. B. een wahabiet is (gehoorverslag p. 6). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat het onderscheid is met de gewone islam, bleef u steken in algemeenheden zoals “ze zijn heel fanatiek, niets mag” (gehoorverslag, p. 6). Op de vraag van het Commissariaat-generaal om voorbeelden te verstrekken van wat verboden zou zijn volgens de wahabieten, kwam u echter niet verder dan “dat de vrouw geen hand mag geven aan een andere man dan haar echtgenoot; dat alleen haar echtgenoot (en haar ouders) haar gezicht mag zien” (gehoorverslag p. 6). In strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, beweerde u dat de wahabieten dezelfde feestdagen hebben als de gewone moslims, maar dan zonder muziek en dans (gehoorverslag, p. 6). U kan evenmin uitleggen sedert wanneer O. B. wahabiet is en waarom hij zich tot het wahabisme heeft bekeerd (gehoorverslag, p. 10), hetgeen toch opmerkelijk is, gezien u verklaarde dat uw eerste echtgenoot dit niet was (gehoorverslag, p. 5). Op de vraag van het Commissariaat-generaal zijn karakter te beschrijven, kwam u niet verder dan “hij is heel streng en koppig”. Wanneer door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om iets meer te zeggen, zei u dat u zijn uiterlijk ging beschrijven, maar ook hier kon u niets meer zeggen dan dat hij “lang is, een baard had en zwart is” (gehoorverslag, p. 11). Dergelijke algemene en oppervlakkige verklaringen doen ernstige twijfels rijzen bij uw bewering aan uw schoonbroer, O. B., gedwongen te zijn uitgethuwlijkt. De vaststelling dat u slechts korte tijd (van 10 december 2011 tot 30 december 2011) bij hem zou hebben verbleven, is niet afdoende als verklaring, gezien u hem reeds kende toen u met uw eerste echtgenoot huwde. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met O. B.. Gezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met O. B., kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat O. B. zou eisen dat u opnieuw zou worden besneden.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen niet dat het ontvluchten van uw land van herkomst en het vragen van internationale bescherming, de enige optie voor u was om aan O. B. te ontkomen.

Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u er niet aan heeft gedacht om u elders in Guinée te vestigen, antwoordde u dat ze u overal zoeken, maar op de vraag hoe ze u dan zouden kunnen terugvinden (indien u zich elders in Guinée zou vestigen), kon u geen concreet antwoord geven (gehoorverslag, p.11). Tot slot stelde u dat u geen hulp kon vragen aan (vrouwen-)organisaties, omdat deze zich niet bemoeien met familiekwetsies (gehoorverslag, pp. 10) en u om diezelfde reden geen bescherming kon zoeken bij de autoriteiten. Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 16).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (afgeleverd door dr. L. B., dd. 25 mei 2012) vermeldt een besnijdenis van type I. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Uw uittreksel van uw geboorteakte (afgeleverd op 27 april 2012) vormt een aanwijzing van uw geboorteplaats en –datum, maar bij gebrek aan officieel identiteitsdocument op uw naam en met uw foto kan er niet worden nagegaan of dit document op u van toepassing is. De lidkaart van GAMS (afgeleverd op 8 mei 2012) en de vier aanwezigheidsattesten van GAMS, tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kan evenmin uw asielrelaas staven. De twee door u neergelegde foto's, waarop u met een tante langs moederszijde en uw grootmoeder zou figureren (gehoorverslag, p. 5), zijn irrelevant in het kader van uw asielrelaas. Het schrijven van Jan Jansen, dd. 10 mei 2012, kan bezwaarlijk als medisch attest in aanmerking worden genomen. U vermoedt dat Jan Jansen een dokter is, maar u bent hier niet zeker van (gehoorverslag, p. 5). Dit schrijven is noch ondertekend, noch staan de identiteitsgegevens van de "arts" er op, zo het al afkomstig zou zijn van een arts.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, met welk paspoort u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen, of uw oom betaald heeft voor de reis en of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 6), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, « Guinée – Situation sécuritaire », Cedoca, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op een beoordelingsfout "ten opzichte van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen". Verder in het verzoekschrift haalt verzoekster tevens het algemeen principe van evenredigheid aan, alsmede de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel is dan ook ongegrond.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster voert als enig concreet verweer als volgt aan, de "kwestie van gedwongen huwelijk moet worden beschouwd als in het slechts één, ter rechtvaardiging van de subsidie door de aanvrager

van de status van de subsidiaire bescherming in de islamitische landen in vertaling, met name omdat de aanvrager heeft te kampen met de Moslim radicalen worden zijn". Het komt niet toe aan de Raad om te speculeren over de precieze inhoud van verzoeksters verweer nu dit geenszins duidelijk en correct taalgebruik is, noch kan de Raad hieruit een concrete grief of middel afleiden, daar er in deze geen sprake is van een religieus geïnspireerde vervolging. Immers dat O. B. beweerdelijk een wahabiet zou zijn, wat niet wordt aangetoond, is niet de oorzaak van verzoeksters vertrek uit Guinee. Evenmin ziet de Raad in wat de relevantie is van "*Verzoeker heeft laten weten dat zijn familie het voorwerp was van een bezoek van de politieke politie in 2009*", gezien dergelijke bewering volkomen vreemd is aan het door verzoekster naar voor gebrachte asielaanvraag.

3.2. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en onwetendheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekster onderneemt aldus geen poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich tot het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, het formuleren van nietszeggende beschuldigingen en het maken van algemene verwijten naar het CGVS. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.4. In het verzoekschrift vermeldt verzoekster "*artikel 48/4 vreemdelingenwet*" doch brengt hiertoe geen specifieke argumenten aan. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van haar asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Guinee een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK